

skal admitteres i deres Skranke, og der foreligger heller ikke mindste Antydning af, at Landsretterne skulde have opfattet Landsretssagførerprøven som en særlig Beføjelse for de paagældende Domstole. Derimod er det en udbredt Anskuelse, at Højesteret har opfattet Prøven som en særlig Beføjelse for Retten, men netop i denne Opfattelse har mange set en af de største Ulemper ved den bestaaende Ordning, og faktisk har Prøven som nævnt virket til at skabe et ret ensidigt Advokatkorps med den deraf følgende Fare for Rettens ensidige Orientering¹⁾.

Naar Retsplejeudvalgets Underudvalgsflertal i sin fornævnte Erklæring som et Argument for den bestaaende Ordning og det deraf normalt følgende Advokatskifte fremhæver Betydningen af, at nye Øjne ser paa Sagen, naar den skal føres frem i Appellinstansen²⁾, saa skal vi henvise til, at den af os foreslaaede Ordning jo ingenlunde forbyder eller blot hindrer, at Parten overgiver Sagen til en ny Sagfører i de Tilfælde, hvor han eller mulig hans Sagfører finder det paakrævet eller hensigtsmæssigt at lade en ny Mand komme til, lige saa lidt som den nuværende Ordning jo hindrer, at den, der i Landsretten har benyttet en Højesteretssagfører, *beholder* ham under Appellen ved Højesteret — dette sidste maa tværtimod siges at være Reglen.

Overhovedet indeholder det paagældende Argument, uden om en rigtig Kerne, en betydelig Overdrivelse. Ligesom der vel nok kan findes Tilfælde, hvor man er bedst tjent med et Advokatskifte, er der andre, der lige saa utvivlsomt lider derunder. Det eneste naturlige er at overlade det til Parterne og deres juridiske Raadgiveres Skøn, om de foretrækker et Advokatskifte ved Sagens Indbringelse for Højesteret eller ønsker at beholde den Advokat, der har plæderet i Landsretten. Denne naturlige Valgfrihed tilkommer nu kun den, der allerede i Landsretten har benyttet en Højesteretssagfører, — medens alle andre skal og maa skifte Advokat — og i de Tilfælde, hvor der saaledes er Valgfrihed, benyttes den kun yderst sjældent til et Skifte, hvoraf ses, at man heller ikke indenfor Højesteretssagførernes egen Kreds tillægger Advokatskiftet *synderlig Betydning*³⁾. Det er velkendt, at en Række af de største Sager, der har været ført herhjemme i de senere Aar, har været udført af samme Advokat i Landsret og Højesteret⁴⁾.

1) Det ses ikke, hvorfor det skulde være selvfølgeligt, at den danske Højesteret har en Beføjelse, som kun enkelte udenlandske tilsvarende Domstole besidder. Iøvrigt synes det saa langt fra at være selvfølgeligt, at det snarere maa betegnes som lidet naturligt at paalægge Retten den Opgave at udpege *særligt* kvalificerede Sagførere. Navnlig naar Retten mener at maatte løse Ophaven ved at søge at sætte Standard'en meget højt, vil Publikum let faa Indtryk af, at Retten paatager sig en moralsk Garanti for de autoriserede Advokaters Kvalifikationer, hvilket i paakommende Tilfælde næppe er uden Betænkelighed.

2) Selv om Sagen behandles af samme Sagfører i begge Instanser, vil han normalt i alle tvivlsomme Tilfælde drøfte den med sine Medarbejdere og ogsaa med andre Kolleger. Det er kun de færreste, der drister sig til at behandle en vanskelig Sag uden at søge Raad hos andre, og dette, at nye Øjne kommer til, lader sig saaledes saare vel praktisere, uden at Sagens Førelse derfor behøver at gaa over paa andre Hænder.

3) Til yderligere Belysning af Opfattelsen inden for Højesteretssagførernes Kreds kan anføres, at i den indtil for nylig brugelige *Allocution*, Prøvekandidatens Henvendelse til Højesteret, var det en staaende Vending, at Kandidaten ønskede at opnaa Værdigheden som Højesteretssagfører for at kunne faa Lejlighed til at føre de Sager, han paatog sig, *videre fra de underordnede Instanser op til den endelige Afgørelse*.

4) Vil man medregne de Tilfælde, hvor Højesteretssagførernes Kompagnon eller Medarbejder har udført Sagen i Landsretten, kommer man selvfølgelig op paa et endnu højere Tal.